

2. uge

Oprør i ørkenen

Fjerde Mosebog 11 til 14

Hovedtanke	"Hvis Herren holder af os, vil han føre os ind i dette land og give os det, et land der flyder med mælk og honning. Gør ikke oprør mod Herren! I skal ikke være bange for landets befolkning, dem æder vi! Deres skygge har forladt dem, men Herren er med os. I skal ikke være bange for dem!" (4 Mos 14,8-9).		
Introduktion	Selvom Israel i ørkenen gentagne gange giver op overfor problemer, ønsker Gud at føre sit folk til hvilen.		
Introduktion	Der var gået mere end et år, siden folket havde forladt Egypten. På vej til Kana'an havde de set utrolige hændelser, som Gud i sin nåde havde beredt for dem, og tydelige tegn på Guds nærvær. Det forjættede land lå foran dem. Alligevel har en stor del af israelitterne følt sig foruroliget og utilfreds. Årsagerne til dette vil vi i denne uge se lidt nøjere på ved hjælp af begivenhederne fra 4. Mosebog, kapitel 11 til 14. Dermed skal der også slås en bro til vores egne skiftende følelsesmæssige tilstande.		
Oversigt	Søndag	Hvileløs i ørkenen	4 Mos 11
	Mandag	Giv agt! Smittefare!	4 Mos 12
	Tirsdag	Hjertets uro	4 Mos 13,1 til 14,10a
	Onsdag	Forbønnens magt	4 Mos 14,10b-19
	Torsdag	Tilgivelse og konsekvenser	4 Mos 14,20-38
	Fredag	Tro og arrogance	4 Mos 14,39-45

Hvileløs i ørkenen

4 Mos 11

Hvad var grunden til folkets jamren og klagen?

Hvornår har jeg svært ved at have tillid til Guds omsorg?

Forståelse

Opholdet i ørkenen stillede Israels folk på en prøve i udholdenhed, som de gang på gang ikke kunne klare. Knap tre dage borte fra Sinaj klagede de over deres skæbne. "Folket var ikke fokuseret på deres store mål - Jahves frelsesgave - nemlig det hellige land. De vidste på forhånd, at de i ørkenen havde lang vej igen, som krævede målrettethed. De jamrede ikke, fordi de var i en nødsituation" (Horst Seebass, *Numeri*, Neukirchen-Vluyn, 2003, 21).

"Gud kunne lige så let have skaffet dem (israelitterne) kød som manna, men det var til deres eget bedste, at der blev foretaget indskrænkninger i deres kost. Han ville give dem en kost, der passede bedre til deres behov..." (Ellen White, *Patriarker og Profeter*, DB, s. 190).

Anvendelse

Nogle mennesker er hurtige til at klage og lufte deres utilfredshed, selvom det kun drejer sig om små ærgrelser, ubehageligheder, smerter eller skavanker. Mon ikke de fleste kender det? Men diffuse beklagelser fører ikke til noget og kan endog følelsesmæssigt trække andre med ned.

Det ville være bedre at rette vores klager direkte i bøn til Gud og stole på, at han vil høre os. Selvom Gud ikke altid svarer på vores bønner, som vi ønsker det: han ønsker altid at gøre det, der er bedst for os. Det er også nyttigt at minde sig selv om de velsignelser, der allerede er modtaget, i stedet for at pleje negative følelser.

Refleksion

"Den, der klager og jamrer meget, er en elendig dødbider" (Gottlieb Duttweiler).

Giv agt! Smittefare!

4 Mos 12

Hvilken kritik var Moses udsat for?

Hvornår står jeg i fare for at blive misundelig?

Forståelse

Mirjam og Aron kritiserede Moses på grund af hans nubiske hustru, der stammede fra Midjan og havde en mørkere hudfarve. Men der stak noget mere bag: De to søskende følte, at indsættelsen af de 70 ældste svækkede deres krav om at være en del af ledelsen. At Mirjam i vers 1 bliver nævnt før Aron, giver næring til formodningen om, at hun var den ledende i angrebet på Moses.

Moses tog sig ikke af anklagerne. Det gjorde Gud for ham. Han pegede på, at han talte med Moses som med ingen anden profet. Guds reaktion på kritikernes magtsyge var hård og dog samtidig nådig. På denne tid gjorde Aron allerede tjeneste som Israels ypperstepræst. Hvis han var blevet smittet med spedalskhed, ville han ikke kunne træde ind i tabernaklet og tjene på folkets vegne. Moses reagerede hverken krænket eller hovmodigt, men fulgte Arons tryglende bøn om at bede for sin søster.

Anvendelse

"Han (Gud), der har givet mennesker det tunge ansvar at være sit folks ledere og lærere, vil kræve folket til regnskab for den måde, hvorpå de har behandlet hans tjenere. Vi bør ære dem, som Gud har æret" (Ellen White, *Patriarker og Profeter*, s. 194).

Refleksion

"Beundring er lykkelig selvførtabelse, misundelse ulykkelig selvhævdelse" (Søren Kierkegaard [Kierk.XI.198]).

Hjertets uro

4 Mos 13 til 14,10a

Hvordan modtog folket spejdnernes rapporter?

Under hvilke omstændigheder rejses der tvivl om Guds løfter?

Forståelse

Alle tolv spejdere havde fra udgangen af Egypten gjort de samme erfaringer og iagttaget det samme i Kana'an, men kun to af dem drog den rigtige konklusion: Fordi Gud havde lovet at fordrive indbyggerne (2 Mos 33,2), ville landet snart tilhøre israelitterne.

Josva og Kaleb havde bedre argumenter end de ti andre spejdere. Som *høvdinger* (4 Mos 13,2) har de sandsynligvis også kunnet fremføre deres opfattelse på overbevisende måde. Men flertallet lod sig ikke overbevise. Man anså rapporten fra de andre som "sandheden", selv om de modsagde hinanden: "Spejderne havde betegnet landet som frugtbart og rigt og indbyggerne som kæmper, og dette kunne ikke være rigtigt, hvis klimaet var så usundt, at man kunne sige om landet, at det 'fortærede sine indbyggere'" (Ellen White, *Patriarker og Profeter*, s. 196).

Anvendelse

De ti spejdes negative holdning smittede hurtigt af på andre israelitter, der manglede tillid til Gud. Hvordan kan man værges sig og andre for at blive udsat for lignende negative udfordringer og i stedet for fremme positive beslutninger?

- Udøve en positiv indflydelse på andre
- Ikke tillade, at kritik fører til uhensigtsmæssige beslutninger
- Bevare overblikket og ikke bare lade sig rive med
- Holde fast i sine personlige principper for tro og etik

- _____
- _____

Forbønnens magt

4 Mos 14,10b-19

Hvorfor afslog Moses Guds tilbud?

I hvilke situationer ville jeg være parat til at gå i brechen for andre?

Forståelse

For anden gang (sml. 2 Mos 32,9-10) tilbød Gud at gøre Moses' efterkommere til et folk i stedet for Israel. Igen afslog Moses og bad for Israels beståen. Han argumenterede med, at dets undergang ville vække det indtryk hos de andre folk, at Gud ikke evnede at gennemføre sine planer. Desuden mindede han Gud om hans egne løfter om at være barmhjertig og tilgivende.

Moses' mægling er et eksempel på, hvad Kristus gør for os. Ligesom Gud dengang tilgav folket på grund af Moses' forbøn, så tilgiver han også os på grund af Jesu forbøn og tjeneste.

Anvendelse

Moses henviste i sin bøn til Guds egne ord. Enhver troende har lov til at gøre det samme i dag: "For jeg mindes, at du har sagt: 'Søg min nærhed!' Det vil jeg gøre nu og bede til dig" (Sl 27,8 Hfa-tysk bibeludgave).

Gør forbøn en forskel? Gud vil jo alligevel det bedste for os! Det passer. Dog når vi beder Gud om at tilgive en anden, beder vi ham om at give den anden endnu en mulighed for at træffe et bedre valg. Gud kan sætte sin indflydelse på et andet menneske i bero, indtil han bliver bedt om den. Forbøn kan altså absolut gøre en forskel i andre menneskers liv (sml. Roy Gane, Leviticus, Numbers, Grand Rapids, MI 2004, 616).

Refleksion

"Der må vel findes mennesker, der også beder for dem, der aldrig beder" (Victor Hugo).

Tilgivelse og konsekvenser

4 Mos 14,20-38

På hvilken måde kom børnene til at lide under "fædrenes skyld"?

Hvilken indflydelse har disse vers på mit billede af Gud?

Forståelse

Israelitternes vægring ved at indtage Kana'an fik også konsekvenser for trofaste mennesker som Josva og Kaleb. Børnene og de unge var på samme måde ramt af det forhalede indtog. Det er et eksempel på, hvad det vil sige, at Gud *straffer fædres skyld på børn* (v. 18). Dog indeholdt konsekvensen samtidig også nåde: De af Gud fastsatte 40 år var ikke kun en dommens tid. I dem gjorde den yngre generation erfaringen, som styrkede deres tro og gav dem mod til endelig at indtage Kana'an. Havde Gud valgt fuldstændig at trække sig tilbage fra Israel, ville følgerne have været helt uoverskuelige.

Anvendelse

Gud nægter ikke noget menneske velvillighed og frelse, bare fordi dets forfædre ikke ville have noget med ham at gøre. At nærme sig Gud kan også gøre denne skæbne til skamme. Og at opleve syndens virkning betyder ikke at være afskrevet hos Gud. Løftet om tilgivelse gælder stadig. Moses var på ingen måde fortabt, skønt han blev nægtet adgang til det lovede land på grund af en senere forseelse (4 Mos 27,12-14). Dog til forskel for mange israelitter tog han imod Guds dom og var ham tro hele resten af livet. Hans eksempel viser, at troende også må eje tilgivelsens vished, selvom de skal gennemleve følgerne af deres egen skyld.

Spørgsmål til drøftelse

- 1 Hvornår synes I, at det er betimeligt at klage over noget?
Hvornår er det på sin plads at acceptere ubehagelige og vanskelige situationer?
- 2 4 Mos 11,4-6
Folket klager over, at det kun får manna at spise.
Hvor fremsættes der nu til dags lignende klager?
Hvorfor er det til tider så let at forherlige de gode gamle dage?
- 3 4 Mos 11,11-15
I hvor høj grad er der forskel på Moses' klage og folkets klager?
- 4 4 Mos 12,1-3
Hvad var de virkelige årsager til denne kritik?
Hvilke konsekvenser har det, at kritikken er forbundet med misundelse eller andre negative følelser?

Hvornår er kritik konstruktiv, og hvornår er den destruktiv?
- 5 4 Mos 13,31-33
Hvilke motiver ligger der mon bag den negative rapport?

Hvad foregår der i jer, når I mærker, at nogen prøver på at manipulere med jer?

Kender I eksempler på, at beslutninger blev taget under indflydelse af ensidige informationer?
- 6 4 Mos 14,39-45
Kan man betegne folkets adfærd som en "trodsreaktion"?
Hvorfor (ikke)?

Hvor har I oplevet, at det gik alligevel på trods af skyld og omveje?